

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **M. H.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 7. 2015, č. j. CPR-21481-3/ČJ-2015-930310-V238, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2015, č. j. 2 A 55/2015 – 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, párání a eskort, ze dne 4. 6. 2015, č. j. KRPA -408269-39/ČJ-2014-000022, kterým bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném v posuzované době (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jelikož stěžovatel pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, a to opakovaně. Současně byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na dva roky. Rovněž byla určena doba k vycestování z území v délce 30 dní od nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění.

[2] Proti rozhodnutí žalované byla podána žaloba, kterou městský soud shledal nedůvodnou. Nejprve shrnul skutkovou situaci a dovodil, že stěžovatel se nacházel na území České republiky neoprávněně, tudíž byly splněny podmínky pro správní vyhoštění. To navíc za situace, kdy si byl svého neoprávněného pobytu vědom. Do České republiky přicestoval dne 16. 10. 2010 a pobýval

zde na základě dlouhodobého pobytu za účelem podnikání. Poslední dlouhodobý pobyt mu byl udělen do 9. 3. 2014, před uplynutím této doby si podal žádost o prodloužení jeho platnosti. Řízení o této žádosti však bylo zastaveno. Od 24. 7. 2014 tedy pobýval na území České republiky bez jakéhokoliv oprávnění, a to až do doby vydání prvního výjezdního příkazu dne 4. 9. 2014. Tento výjezdní příkaz byl platný do 3. 10. 2014. Jelikož nevycestoval, byl jeho pobyt v České republice od 4. 10. 2014 opět neoprávněný, a to až do vydání dalšího výjezdního příkazu dne 6. 10. 2014, platného do 20. 10. 2014. Ani tento druhý výjezdní příkaz nerealizoval, a dne 21. 10. 2014 opětovně pobýval na území České republiky neoprávněně.

[3] Soud dále konstatoval, že stanovená doba, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce dvou let, je zcela přiměřená jeho opakovanému porušování zákona o pobytu cizinců, a byla uložena při dolní hranici. V tomto ohledu tedy také neshledal pochybení.

[4] Taktéž nesdílel názor, že by správní vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. Správní orgány řádně posoudily všechny aspekty dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Vzály v úvahu, že je svobodný, bezdětný, jeho rodiče a sourozenci bydlí v jeho vlasti, je zdravý, k České republice nemá žádný ekonomický, společenský či kulturní vztah. Jeho vazby k vlasti nejsou zcela zpřetrhány, má se kam vrátit. Pokud jde o jeho družku, poukázal soud na skutečnost, že jde taktéž o Ukrajinku, která navíc nemá na základě rozhodnutí ze dne 6. 8. 2014 na území České republiky povolený pobyt. Potom i navzdory skutečnosti, že s ní stěžovatel žije jako s družkou, nemohla být účastnicí řízení dle § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném v posuzované době (dále jen „správní řád“), neboť z důvodu svého neoprávněného pobytu na území České republiky nemohla být správním vyhoštěním stěžovatele dotčena na svých právech a povinnostech. Dle § 28 odst. 1 správního řádu pak za účastníka řízení bude v pochybnostech považován i ten kdo tvrdí, že je účastníkem pokud se neprokáže opak. Z toho vyplývá, že o účastnictví v řízení by musela družka požádat sama, což však neučinila. Správní orgány tedy nikterak nepochybily, pokud ji nevyslechly a nepřiznaly jí účastnictví v řízení.

[5] Při rozhodování vycházely správní orgány z obsahu správního spisu a hodnotily důkazy v něm obsažené, se kterými byl stěžovatel řádným způsobem seznámen. Soud neshledal porušení práva na spravedlivý proces.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[6] Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nepřihlédly ke specifickým okolnostem řešeného případu a nešetřily oprávněné zájmy účastníka řízení.

[7] Má za to, že postup správních orgánů byl nesprávný, vydaná rozhodnutí jsou nedostatečně odůvodněna, a tudíž jsou nepřezkoumatelná. Správní orgány vůbec nedbaly požadavků na posouzení zásahu do soukromého a rodinného života cizince, a přestože nucené opuštění republiky představuje zásadní zásah do jeho života, vydaly rozhodnutí o správním vyhoštění, v němž konstatovaly, že vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Zásadní nezákonnost správních rozhodnutí, kterou městský soud nenapravit, spatřuje v tom, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav tak, aby se k přiměřenosti rozhodnutí mohly kvalifikovaně vyjádřit.

pokračování

[8] Nejzásadnější pochybení správních orgánů, a v návaznosti na ně i městského soudu, spatřuje v tom, že nebyl proveden výslech jeho družky a nebyla přibrána jako účastník řízení, aby tak mohl být náležitě zjištěn skutkový stav. Jen pokud by správní orgány družku vyslechly a přibraly jako účastníka řízení, mohly se kvalifikovaně vyjádřit k otázce, zda je rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené. V opačném případě nelze správní i soudní rozhodnutí považovat za přezkoumatelná a v souladu se zákonem.

[9] Družku bylo nutno považovat za účastníka řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu, jelikož rozhodnutím o správním vyhoštění je dotčena na svých právech a povinnostech. Nemusela se tak o své účastenství nijak hlásit. Jejím nepřibráním došlo k porušení práv jejích i stěžovatele a tento postup rovněž vedl k nedostatečnému zjištění věci. Správní vyhoštění stěžovatele se jí bezpochyby dotýká, neboť mají dlouhodobý vážný vztah a sdílí společnou domácnost. Dle běžné rozhodovací praxe správních orgánů jsou životní partneři vyhošťovaných osob běžně přibráni jako účastníci řízení. Tato povinnost leží na správních orgánech, jelikož se jedná o řízení z moci úřední. Tím spíše bylo třeba družku přizvat, pokud to bylo navrženo.

[10] Správní orgány, které tedy prakticky nijak nezkoumaly zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele, zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností. Stejně tak soud, který tato pochybení nenapravitel. Z judikatury Ústavního i Nejvyššího správního soudu plyne, že rozsudky musí být odůvodněné. Pokud soud pouze opakoval argumentaci žalovaného, aniž zaujal své přezkoumatelné stanovisko, nelze mít povinnost soudu k odůvodnění svého rozhodnutí za splněnou.

[11] Z uvedených důvodů navrhuje zrušit rozsudek městského soudu, případně i rozhodnutí správních orgánů, a vrátit věc těmto k dalšímu řízení. Současně uplatnil nárok na náhradu nákladů řízení.

[12] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že trvá na závěrech uvedených ve svém rozhodnutí, na něž zároveň odkázala. Má za to, že řízení o správním vyhoštění bylo vedeno plně v souladu se zákonem, přičemž skutková podstata, z níž vycházela, má oporu ve spise.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Na základě kasační stížnosti přezkoumal napadené rozhodnutí městského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Ta je totiž natolik závažnou vadou, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud, popřípadě správní orgán, rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomněl vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek

ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS).

[15] Kasační soud neshledal v postupu městského soudu žádné vady mající vliv na zákonost napadeného rozhodnutí, ani jeho nepřezkoumatelnost, zhodnotil napadený rozsudek a dospěl k závěru, že je přezkoumatelný. Odůvodnění přezkoumávaného rozsudku je zcela srozumitelné, jsou z něj jasně seznatelné úvahy, jimiž se soud řídil, a obsahuje vypořádání veškerých žalobních námitek. Nevykazuje tak žádné vady způsobující nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů ani pro nesrozumitelnost. Městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, z jakých podkladů vycházel, jaká zjištění z nich dovodil a jakými úvahami se při hodnocení věci řídil.

[16] Nadto je třeba konstatovat, že výtky vůči odůvodnění napadeného rozsudku zůstávají toliko v obecné rovině. Kasační soud při tom neshledal, že by městský soud žalobní argumentaci pominul a v odůvodnění rozhodnutí se s ní nevypořádal. Tvrdí-li stěžovatel, že soud pouze zrekapituloval závěry žalovaného, proč je jeho rozsudek nepřezkoumatelný, Nejvyšší správní soud s tím nesouhlasí. Městský soud řádně zhodnotil všechny žalobní námítky, a pokud při tom dospěl ke stejným závěrům jako předtím žalovaný, nelze mu nic vytknout. Tyto závěry jsou srozumitelné, jednoznačné a lze z nich bez pochybností seznat myšlenky, které soud vedly k vydání napadeného rozsudku. Vzal v potaz všechny skutečnosti, které byly v řízení před správními orgány prokázány, a z nich vycházel při hodnocení daného případu.

[17] Výše uvedené platí i pro rozhodnutí správních orgánů. Jejich nepřezkoumatelnost stěžovatel spatřoval v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, pokud jde o zásah, který správní vyhoštění představuje pro jeho rodinný a soukromý život. Žádný konkrétní důvod nepřezkoumatelnosti ale netvrdil. Soud považuje správní rozhodnutí za přezkoumatelná, čemuž nasvědčuje i skutečnost, že jejich věcné závěry jsou předmětem kasační stížnosti.

[18] Lze proto uzavřít, že napadený rozsudek, jakož i rozhodnutí správních orgánů, jsou přezkoumatelná, a je proto na místě zabývat se meritorními námitkami.

[19] Jádro kasační argumentace spočívá v nesprávném právním hodnocení otázky přiměřenosti správního vyhoštění stěžovatele, jelikož správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav. Stěžovatel již v průběhu správního řízení vypověděl, že na území České republiky žije společně se svou družkou, paní M. L., a jejich vztah je důvodem, pro který by vyhoštění znamenalo nepřiměřený zásah do jejich rodinného a soukromého života. Jiné ekonomické, kulturní či společenské vazby na území České republiky nemá. Nejzávažnější pochybení správních orgánů spatřuje v tom, že nepřibraly jeho družku do řízení jako účastníka řízení, ani neprovedly její výslech ohledně zásahu do rodinného a soukromého života.

[20] Městský soud v napadeném rozsudku zdůvodnil, proč nemohla být družka považována za účastníka řízení podle § 27 odst. 2 ani § 28 správního řádu. Ze správního spisu zjistil, že družka nemá na území České republiky žádné pobytové oprávnění (negativně bylo o jejím dlouhodobém pobytu rozhodnuto dne 6. 8. 2014). S ohledem na tuto skutečnost nepřichází v úvahu, aby ji správní orgány přibraly do řízení jako účastníka řízení. Pokud jde

pokračování

o účastenství dle § 28 správního řádu, soud konstatoval, že by družka o svou účast musela požádat sama, což se nestalo.

[21] Proti těmto závěrům městského soudu stěžovatel nijak konkrétně nebrojí, nereaguje na ně v kasační stížnosti. Jeho námitky zůstávají v obecné rovině a nereflektují zcela konkrétní vypořádání v napadeném rozsudku. Kasační námitky se tak mívají s rozhodovacími důvody městského soudu, a proto nebylo možné se jimi dále zabývat.

[22] Dále vytknul stěžovatel soudu pouze to, že ignoroval běžnou rozhodovací praxi správních orgánů, které životní partnery vyhošťovaných osob běžně přibírají jako účastníky řízení. Takto formulovaná námitka nebyla součástí žaloby, proto nelze městskému soudu vyčítat, že se jí nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[24] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu